

той принуди царицата да прѣмине прѣзъ мѣстото вржъзъ което бѣше йоще тѣлото и главата, забита на колъ, на несчастныйтъ; и като ся разхождахъ той докара тѣи расходката щото политѣ й да допржтъ до ешафодтъ (макина съ която колѣтъ хората). Катерина не бѣше никакъ приготвина за това страшно гледалище което царьтъ й прѣдложи, като излѣзахъ изъ палатътъ, да я заведе въ една отдалечена махала дѣто често ходихъ да ся расхождатъ съ откритя шейна. Въ продължение на врѣмето що положихъ да прѣкратъ това мѣсто, царьтъ, чрѣзъ своята вжрлость, не пристана да гледа въ очитѣ Катерина; но тя има доволна твжрдость за да оджржи своитѣ сжлзи и да не покаже никакво смущение.

«Знаѣхъ че тжзи случка стана причинна, толкова за въ Руссия колкото и за въ други мѣста, да ся подозрѣ Катерина като отровница на царьтъ за да прѣдвари злитѣ му за нея планове. Никоги прѣдположение, ако и вѣроятно, не е било по лжжливо. Този князь умрѣ отъ едно распаление що имаше отъ джлго врѣме по слѣдствие на своитѣ раскошности.»

Катерина, ако и да бѣше безъ джржавна титла, го наслѣди като царица, чрѣзъ благоволенieto на народътъ и чрѣзъ сжчастieto на своитѣ ветхъ господарь, Менчикова, който бѣше маршалъ на джржавата. Тя притжрпя, или ся приструваше да прѣтжрпява, една голѣма скжрбъ въ своето жаление. Изобилието на сжлзитѣ й очудвахъ Русентѣ. При сичко това тя бѣше една отъ най добритѣ плачки що може челоуѣкъ да види или да си вжобрази.

Тя любяше графътъ Сапнеха, младъ, прѣкрасенъ полски господинъ. Тя го ожени за племянницата си, дъщеря на своитѣ изнамѣринъ братъ, за да има причина да го джржи постоянно при себя си. Тя, послѣ двѣ годишното си царуване, умрѣ отъ слабость, като остави пакъ бржздитѣ (дизгинитѣ) на джржавното управление въ ржцетѣ на Менчикова.